



Van god los

Niemand's meester, niemand's knecht - de touwtjes in eigen handen

EDITO

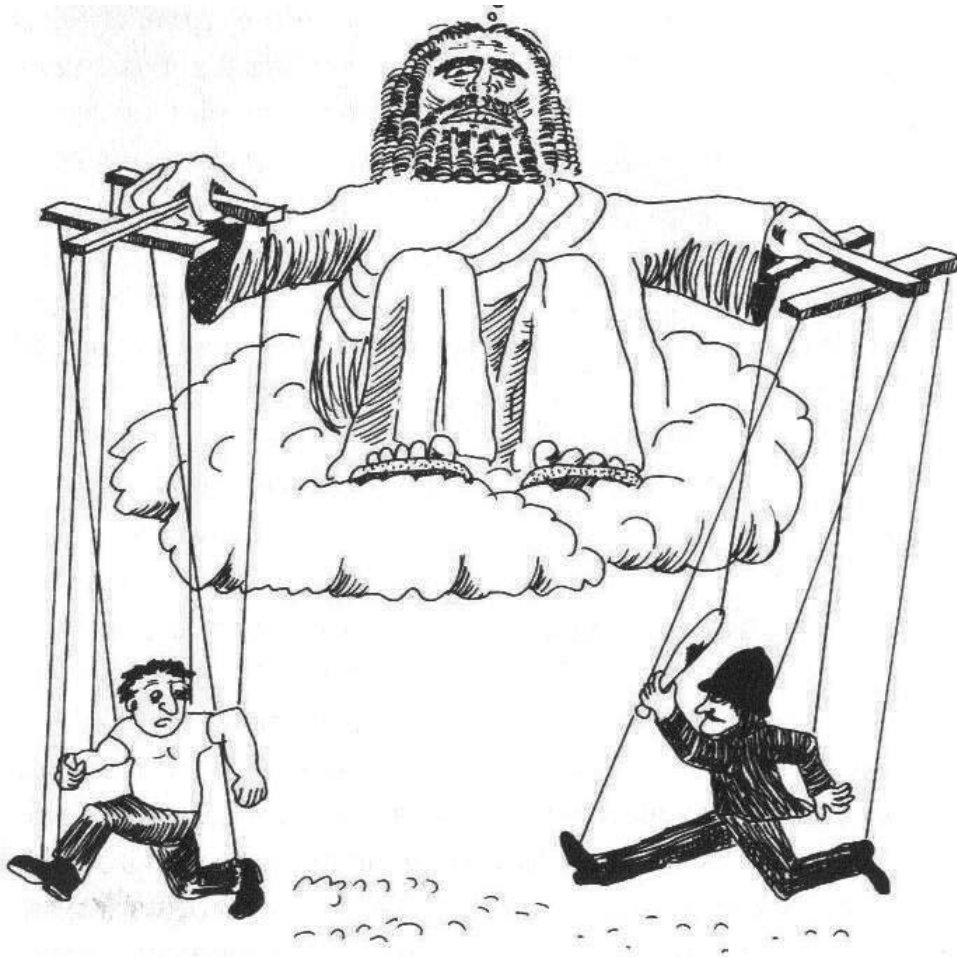
Een gordijn trekt open op een jonge dag. Ik hier, jij wat verderop. Slaap en een achterdochtige blik in onze ooghoeken. Jij schuifelt wat, verlegt onmerkbaar je gewicht van het ene op het andere been, maar het toneelparket verraad luid krakend je onrust. Honderden blikken wakkeren het schaamrood op je wangen aan.

Dit is de première voor een stuk dat nooit ingeoefend werd. Elke dag trekt, mét onze oogleden, het voorhang open en komen we onszelf hier tegen. Er zijn er ontelbaar veel om wie het kostuum hangt als een tweede huid en die geen voorzegers meer nodig hebben. Hun bewegingen vloeien naadloos in elkaar over. Ze struikelen nooit over hun woorden of doen er nooit het zwijgen toe. Het zijn burgers, werknemers en –gevers, consumenten, producenten, vaders, moeders en zelfs kinderen. Wie vergeet dat het om een groots opgezette vertoning gaat, zou kunnen denken dat ze zelfs zichzelf zijn. Maar misschien naaiden ze zich wel een valse huid op en is elke zin die ze uitspreken al neergepend in een wetboek of een ongeschreven welvoegelijkheidsregel. Achter de omhaal en de staande ovatie ligt hun ik misschien

gekneveld in het donker van de coulissen. Hopeloos in de knoop met de touwtjes van de gekunsteldheid.

Er zijn er ook – ze herkennen zichzelf en ik weiger ze te tellen – die zich slecht voelen in dit opgelegde vel, die worstelen met de voorschriften en stotterend struikelen over de regels van de gemaaktheid. Vanonder hun kostuums dringt de eigenheid zich op en die vloekt met elke opgelegde tekst en gaat het getouwtrek aan met elke gebondenheid. De keurslijven barsten open en de ongehoorde woorden en ongeziene daden draaien letterlijk de rollen om: geconfronteerd met deze vrije improvisatie beginnen de andere spelers te stotteren en te struikelen over woorden en decorstukken. En dat is het begin van iets...

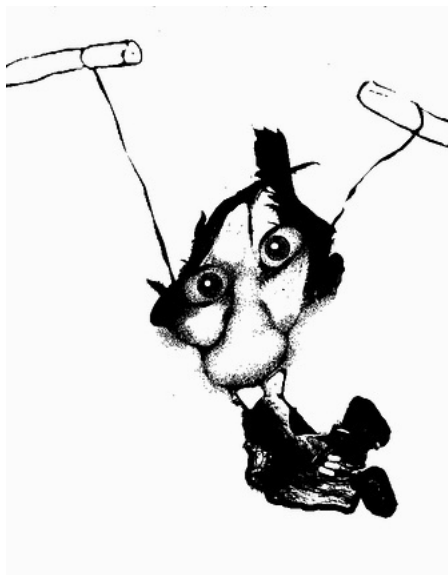
Langzaam maar zeker of met enkele welgerichte krachtinspanningen komen we los van god. We nemen de macht terug die we aan anderen geschonken hadden en laten de stramme kostuums hangen voor een verkleedpartij. Nu we zelf de touwtjes in handen genomen hebben, zien we hoe het hele theaterstuk niets meer was dan de uitdrukking van



onze afhankelijkheid. En het regent toneelteksten, voorschriften en regeltjes, die enthousiast samengeveegd worden en ons vreugdevuur aanwakkeren.

We zijn niet van plan nieuwe en betere stukken te schrijven, waarin we op onze beurt anderen kunnen laten figureren. Het enige algemene devies wordt: ieder schrijft zichzelf het leven voor. Ieder zijn enigheid als enige gelijkheid. Dat is meer dan vreugdevuur en zonnenschijn: ons marionettenbestaan bood ons de zekerheid van het script, het gemak van het 'bevel is bevel', de gezapige gezelligheid van het toneelgezelschap, waarin we ten minste 'allemaal marionetten' waren. Nu lijken we er soms helemaal alleen voor te staan. Alhoewel...

Ik hier, jij wat verderop. We hebben elkaar heel wat te zeggen.



3
**Opstand en democratisch
kolonialisme**

5
**Eerlijke arbeiders en
bedienden**

7
Kom op voor vlaanderen

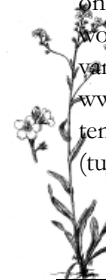
11
Vadsige politiekers (II)

15
Ernestine Chasseboeuf

17
Lekker Vegan



Wie nog op zoek is naar zaadjes voor de tuin en meteen ook een bijdrage wilt leveren aan de strijd tegen de toenemende macht en de afhankelijkheidspolitiek van een aantal grote spelers op de markt van de agro-industrie, moet zeker eens een kijkje gaan nemen bij Kokopelli. Hun strijd rond begrippen als solidariteit en autonomie, en tegen het patenteren van "het levende" verdienen zonder twijfel een meer uitgebreide bespreking. Wellicht is -zoals altijd- ook hier niet alles te nemen, maar we wilden u dit niet onthouden nu er volop gezaaid moet worden. Kokopelli -voor de bevrijding van het zaad en de humus- vind je op www.kokopelli-be.com, in de Rue Fontena nr 1, 5374 Maffe en op talrijke (tuin-)beurzen.



COLOFON

van god los

BP 78, 4100 Seraing Bas
(zonder naamsvermelding)

rek. 068-2050689-39

e-mail vangodlos1@gmail.com

van god los verschijnt op onregelmatige basis. Wie ons financieel wenst te ondersteunen kan dat via hoger vermeld rekeningnummer (ongewijzigd!). Als je *van god los* toegestuurd wilt krijgen neem je best even contact op met ons. Hetzelfde geldt voor organisaties of individuen die *van god los* willen verspreiden. Ook andere bijdragen (reacties, uitnodigingen, teksten, beeldmateriaal, ...) zijn zeer welkom.

De teksten uit *van god los* mogen vrijelijk gekopieerd en anderszins verspreid worden, met of zonder een knipoogje.

van god los nr. 1

maart 2011

oplage: 500 exemplaren



afscheid

Het moet 2003 geweest zijn. De Nar lag al even op z'n gat. In de villa (Skwattus Dei) wordt op initiatief van enkele oud-redactieleden een bijeenkomst georganiseerd om te praten over een mogelijke heropstart van het blad. In verschillende vlaamse steden zijn er op dat moment actieve panden en groeperingen, die openlijk naar het anarchisme verwijzen of waarbinnen anarchistenes (voor wat zo'n etiketten waard zijn) een actieve rol speelden. Ook waren er tal van directe acties met een duidelijke anarchistische inslag. Vanuit die ontmoetingen en die gedeelde strijd, ontstond al snel een nieuwe groep schrijversters. Het zou niet langer een redactie zijn, maar wel een schrijversterscollectief. De basis was er, nu nog de uitbreiding. We gingen dromen over een anarchistische bond. De groep groeide, maar de bond kwam nooit echt van de grond. We sneden thema's aan die sinds lang ongemoeid waren gelaten; de technologie, het patriarchaat, de psychiatrie, de dierenbevrijding, de industrialisering, de controlemaatschappij, de opvoeding, de gevangenisstrijd, de vluchtelingenstrijd, ... Over deze -en vele andere, in vaak 'gevoelige'- onderwerpen kwamen er uitgebreide analyses, die soms voor uitgebreide discussies zorgden binnen het schrijversterscollectief. Onze medeplichtigheid, de controversiële keuzes, het elan, ... maakten dat De Nar niet onbesproken was. Uiteindelijk hebben (o.a.) inhoudelijke meningsverschillen, het falen van de bond, het simpele feit dat mensen soms gewoon een andere weg willen gaan, het wegblijven van nieuwe schrijversters, het slinkende aantal verdeelpunten en het uiteenvallen van verschillende bevriende initiatieven voor een steeds krimpend aantal medewerkersters gezorgd. Het schrijversterscollectief was de laatste jaren danig uitgedund en het project als dusdanig werd ook niet meer voldoende gedragen. Daarnaast denk ik dat we ook inhoudelijk (al even misschien) aan de grenzen van het blad waren gekomen. Tijd dus om verder te gaan, om ook die grenzen te doorbreken, los te komen van De Nar...

De Nar 1986-2010
een bijdrage aan het anarchisme en zoveel meer



OPSTAND EN DEMOCRATISCH KOLONIALISME

WE WILLEN EEN WOORDJE kwijt over de recente gebeurtenissen in de Maghreb-landen. Omdat het natuurlijk heerlijk is om te zien hoe duizenden mensen ontdekken dat de kracht van de angst en het stilzwijgen onder de tiran door hen kan omgesmeed worden tot een uitbundige eigen kracht. Een krachtig wapen waartegen geen gezag bestand is.

Maar eerder dan een apologie van wat er tijdens die weken plaatsgevonden heeft, willen we ons buigen over hoe al dat nieuws hier terecht komt en dan vooral, hoe het hier gekaderd wordt. Want of het nu gaat om Tunesië of Egypte, zonder fout wordt het oproer hier in de trofeeënkast van de westerse democratie geplaatst. Verre van ons om te beweren dat er in die landen geen democratische wensdroom gekoesterd wordt, maar vermits we weinig of geen van die dromers persoonlijk kennen, doen we er voorlopig liever het zwijgen toe als men ons vraagt naar *hun* redenen om op te staan.

Niet zo voor het democratische kruim uit het westen: dat nam de opstand, na wat diplomatisch herschikken, dadelijk op in het *Urbi et Orbi* van de westerse, democratische kerk. Maar als vadsige politiciers een opstand bewieroken, is er stront aan de knikker. Vroeger

werd dergelijke inhaligheid kolonialisme genoemd; een vies woord, waaraan heel wat bloed kleefde. Maar vroeger was vroeger: toen had je ook nog een blok aan het democratische been. En ook dat Oostblok beweerde dat elke opstand door zijn 'groot verhaal' opnieuw in slaap gewiegd wilde worden. Nu kan de democratie haar vreugdedans dus ongehinderd uitvoeren en gaat de kolonialistische lijkengneur gewoon aan onze neus voorbij.

Maar daarmee zijn we nog niet uitgepraat. Er zijn nog andere, strategische overwegingen voor de westerse erehaag. Het valt niet te loochenen dat heel wat mensen hier de opstanden een oprecht warm hart toedragen. Plots wordt een wilde droom omgetoverd tot een zichtbare mogelijkheid: ook hier, jazeker! Tenzij natuurlijk de opstandige regio's een stapje lager staan op de politieke beschavingsladder. In dat geval applaudisseren we als oude broers, die het allemaal al beleefd en gezien hebben en ons nu verheugen in de woelige puberjaren van broertjelief. Op die manier wordt elke sympathiebetuiging met de opstand – zelfs de meer radicale, die weigert louter toeschouwer te blijven – tegelijk ook een sympathiebetuiging aan de democratie en haar leiders hier.

- vervolg p.4



Door de opstand dadelijk naar de bedding van de grondwettelijke democratie te kanaliseren, wordt ze ook onmiddellijk omgetoverd tot een transitie. Ze wordt een politieke revolutie in de zin dat ze niet langer gericht is op een verheffing van de mensen boven elk regime, maar vanaf nu gericht is op de uitbouw van structuren die ons leven opnieuw zullen inrichten. Een *retour à la normale* dus, die ons de veroverde kracht opnieuw doet inleveren: aan de natie, aan de voorlopige regering, aan het leger, aan de grondwetspecialisten...

Wat de democratische ideologie doet met de opstanden in de Maghreb en het Midden-Oosten doet ze ook onophoudelijk met haar eigen burgers: wat ze zeggen heeft zij hen altijd al voorgezegd, ze legt hen de woorden in de mond. Hier is de opstand al voltooid en eenieder die teveel tumult maakt, zet de beschaving op het spel. Hier is de democratische vrijheid al verworven...

Nu de onze nog!

4



OVER GELD

Hoe vaak een afscheid zich ook aandiende, nooit dacht je aan geld. Dat je ooit berooid zou sterven was verouderd kleingeld in je zak je speelde ermee, je kon er niets voor kopen.

Hoe lang heb je al geld? De eerste keer dat je iets kocht, een wonder dat zich bleef herhalen: brood voor beloven, winst bij wisselen, geld voor geruststelling. Iets voor niets.

Ze zeiden: geld kun je niet eten. Toch kwam een dubbeltje er ongeschonden uit. Je slikte kwartjes, guldens, zelfs rijksdaalders en alles bleef glanzen.

Nu heb je altijd geld. Nullen op de bank, vogels en vuurtorens in je broekzak. Beatrix' neus drukt geruststellend tegen je ballen.

**Je hebt afscheid, bagage, leeftocht. Je kunt gaan
gaan
waarheen je wilt, streven naar iets hogers. De brandstof van je angst wordt steeds goedkoper.**

ADRIAAN JAEGGI

Lekker Vegan

Aardappeltortilla

Ingrediënten:

- 6 middelgrote vastkokende aardappelen
- 1 ui
- 4 eetlepels kekererwtenmeel
- 125 ml water (ev. zelfgemaakte bouillon)
- 50 ml neutrale plantaardige melk (bv ongezoete soja- of rijstmelk)
- 2,5 dl olijfolie
- peper en zout

Bereiding:

- Schil de aardappelen en snij in schijfjes (+/- 2 mm dikte). Schil de ui en snij in zeer fijne ringen. Verhit de olijfolie in een grote pan (20-25 cm) met anti-aanbaklaag. Leg de aardappelschijfjes en uiringen in de olie en zout naar smaak. Dek de pan af en laat een 12-tal minuutjes koken op een zacht vuurtje.

- Meng de overige ingrediënten (meel, melk en water) in een kom tot een homogeen mengsel. Voeg de gare aardappelen en ui, zonder de olie, aan het mengsel toe.
- Giet het gros van de olijfolie uit de pan (deze kan later nog eens gebruikt worden). Giet het mengsel in de pan, kruid af, zet het deksel erop en laat een 7-tal minuten bakken op een laag vuur. Eens het geheel vorm krijgt (een minimum gestold is), mag je de tortilla omdraaien en nog een 4-tal minuten aan de andere kant afbakken. Om de tortilla om te draaien kun je gebruik maken van een groot bord. Leg het bord op de pan, draai snel en vlot om. De tortilla ligt nu omgekeerd op het bord en kan zo terug de pan ingeschoven worden.

Variaties:

- Voeg een flinke hoeveelheid oregano toe aan het mengsel met kekererwtenmeel of wat dille en wat frisse sojasmearkaas. Zelf ben ik niet zo gek op de smaak van kekererwtenmeel en vervang ik wel eens een eetlepel kekererwtenmeel door arrowroot.



21

niet uit zorg -in tegenstelling tot de meeste vrouwen (dat hoort zo)-, maar om het vrouwtje bij te staan)... Of ik de vader wel ben? Of ik niet goed snik ben om zo'n kleine alleen te laten? Of ik dan nooit van Dutroux heb gehoord? En dat ik wellicht het hardst zou staan huilen en schande zou staan roepen als het te laat was. Dat het voor zijn goed was. Dat hij verloren was. Fuck off! Fuck off, voor ik mijn woede in uw gezicht smijt!

Flashback. De keerzijde van de goede bedoelingen, of hoe mijn zoon een en ander ervaarde... "Ik stond rustig aan de Maas toen twee mensen op mij afkwamen en mij wilden verplichten om samen met hen mijn ouders te gaan zoeken. Ik heb hen gezegd dat ze mij met rust moesten laten. Toen ze niet wilden luisteren en mij begonnen aan te raken, heb ik mij vastgegrepen aan een paal en ben ik beginnen stampen. Ze hebben me moeten loslaten. Daarna kwamen ze terug met nog andere mensen. Ik ben dan weggelopen naar daar waar jij was blijven staan, maar jij was daar niet meer. Ze hebben me bij de keel genomen. Ze hebben in mijn zakken gezeten en aan mijn portefeuille. Ik heb zo hard gestampt als ik kon, maar ik kon mij niet bevrijden." Pfff, het was niet de eerste en ook niet de laatste keer, maar het bezorgt mij steeds rillingen. En alsof dit niet voldoende is, krijg je (heel zelden of) nooit steun op het moment zelf en riskeert elke zoektocht naar een beetje begrip en gehoor achteraf te stuiten op dezelfde barrières; als vader dit, als moeder dat, kinderen zus en zo, pas op ook voor de vreemde,...

Nog één slotbedenking. Over dit verhaal hangt de schaduw van Dutroux. Een schaduw waarin velen zich schuil houden. Dutroux vervangt de boze wolf van weleer. We bedienen ons van het absolute kwaad, dat ons verder (van nature?) totaal vreemd is. Eén vraagje toch; waarom heeft niemand mij aangepakt of gecontroleerd toen ik die jongen zonder verdere verantwoording kwam bevrijden?

Kom je mee schat? Wat ga je doen? Schoppen uitdelen aan de goegemeente...



Een interprofessioneel akkoord voor de eerlijke arbeiders en bedienden

Het Interprofessioneel akkoord ligt na lange onderhandelingen tussen werknemers en werkgevers eindelijk op tafel. De vakbondsbasis kon het bereide gerecht echter slecht smaken. Zij ziet in dit akkoord een eerste stap van een verdere besparingsdans, zoals Duitsland, Griekenland en verschillende andere Europese landen die reeds gekend hebben. Er werden enkele actiedagen aangekondigd en men riep zelfs op tot een zo algemeen mogelijke staking op 4 maart. Maar wie danst voor de zaak van een ander – de economie, de patoons, de welvaart, het vaderland – is gedoemd op eigen tenen te trappen. Als we tot dat besef komen, kunnen we elk akkoord met de bazen opzeggen.

De eerlijke arbeider



Het is de hopeloze maktheid van de uitgebuide massa die de groeiende en - evidente ambities van de uitbuiters geschapen heeft.

De koningen van de mijn, de steenkool en het goud hoeven zich nergens over te schamen. De overgave van hun lijfeigenen zegent hun autoriteit. Ze hoeven hun macht zelfs niet meer op te eisen in naam van een decoratieve grap als het goddelijke recht; hun soevereiniteit wordt gewettigd door de instemming van het volk. Een volksraadpleging van arbeiders, opgesteld onder patriotten en aangedikt met banaliteiten of stilzwijgende instemmingen, stelt het rijk van het patronaat en de heerschappij van de bourgeoisie al zeker.

Aan dit werk herkent men de vakman.

Of hij nu in de mijn of in de fabriek werkt, overall heeft dat schaaap van een Eerlijke Arbeider de kudde met schurft aangestoken.

Het ideaal van de ploegbaas heeft de instincten van het volk bedorven. De geklede jas op zondag, discussiëren over de politiek, stemmen... de hoop als algemene plaatsvervanger. De onuitstaanbare arbeid

van elke dag wekt geen haat of rancune meer op. De grote meerderheid van de arbeiders kijkt neer op de luiერიк die het geld van de baas slecht verdient.

Ze doen de job met hart en ziel. Ze zijn trots op hun vereelde handen.

Maar hoe sterk de vingers ook misvormd zijn, het juk woog altijd nog zwaarder op het hoofd: de builen van de overgave, de lafheid en het respect zijn enkel gegroeid onder het wrijven van de halster over de behaarde huid. De oude, verwaande arbeiders zwaaien met hun certificaten: veertig jaar voor hetzelfde bedrijf! Dat hoor je terwijl ze om brood bedelen op de binnenplaatsen.

- Heb meelij, mijnheer, mevrouw, voor een ziek oudje, een brave arbeider, een goede Fransman, een oude onder-officier die in de oorlog gevochten heeft... Heb meelij, mevrouw, mijnheer.

Het is koud; de ramen en deuren blijven gesloten. De oude man begrijpt het niet...

Het volk onderwijzen! Wat moeten we daarmee? Uit z'n ellende heeft het alvast niets geleerd. Zolang er rijken en armen zijn, zullen de laatsten zich vrijwillig aan het opgelegde werk zetten. De kruiperigheid van de arbeiders is het gareel gewoon. In

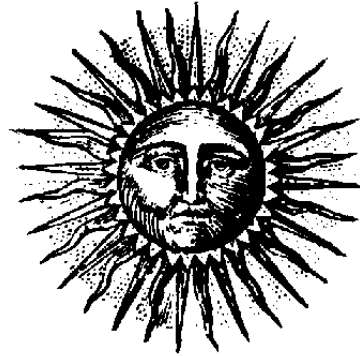
de fleur van hun leven zijn ze de enige huishoudhulpjes die zich niet teveel roeren.

De bijzondere eer van de proletariër bestaat erin dat hij zondermeer alle leugens aanvaardt, in naam waarvan men hem tot de dwangarbeid veroordeelt: plicht, vaderland, enz. Hij aanvaardt ze in de hoop op te klimmen tot de burgerlijke klasse. Het slachtoffer maakt zichzelf tot medeplichtige. De ongelukkige heeft het over de vlag, slaat zich op de borst, neemt z'n pet af en spuugt in de lucht:

- Ik ben een eerlijke arbeider!

Zijn eigen zever waait hem altijd terug in het gezicht.

Zo d'Axa – *La Feuille*, numéro 24 – 1898



DE VERLOREN TIJD

Voor de poort van de fabriek
Houdt de arbeider plots halt
Het mooie weer trekt aan zijn jas
En als hij zich dan omdraait
En de zon bekijkt
Zo rood zo rond
En lachend in zijn loden hemel
Knipoogt hij
Vertrouwelijk
Zeg eens kameraad Zon
Vindt jij het ook niet
Tamelijk dwaas
Zo'n mooie dag te geven
Aan een baas?

JACQUES PREVERT

6



venaf gemanipuleerd wordt. Neen, het zijn (o.a.) échte mannen en vrouwen die het patriërchaat dagelijks gestalte geven. Toch heeft niet iedereen dezelfde mogelijkheden om uit zijn/haar rol te treden, maar de wil om anders met elkaar om te gaan verandert elke ontmoeting in een potentieel partnership in crime. Zullen we -dit gezegd zijnde- maar eens een namiddagje gaan kuieren met iemand met wie ik een bijzondere relatie heb... Want dat was toch ons zeer bescheiden plan. Wat het plan was van die honderden andere aanwezigen, behalve consumeren dan? Wellicht niet het kelderen van ons plan...



La Batte is de grootste markt van België en trekt wekelijks duizenden kooplustigen die zich gretig op de massa producten storten van verdachte oorsprong. Als ingeweekend local was ik al snel uitgekeken op de uitgestalde wegwerpgroenten en andere -producten, en op de massa (toerist-)consumenten. Toch blijft ook op zondag de Maas een leuk vertrekpunt voor een namiddagje kuieren in Luik en een kortstondig onderdompelen in de anonieme massa versterkt het intieme genot van enkele uurtjes alleen zijn met z'n tweeën. Soms treden er ook individuen uit de massa en ontstaan er ontmoetingen. Soms -daarentegen- vinden mensen zich blijkbaar in de stompzinnigheid van de meute. Zich vinden is dan veel gezegd... Plots loop ik daar

een oude bekende tegen het lijf. We vergeten de massa en beetje bij beetje ook ons gezelschap, dat steeds meer zijn ongenoegen begint te manifesteren. We deden rap, maar bon. Zijn gezelschap wandelt al een stukje verder, terwijl zoonlief naar de Maas trekt. Zijn gezelschap, dat ik verder niet ken, kan dat zonder problemen. U krijgt tot het einde van het verhaal om te raden waarin zij zich (oa) onderscheidde van mijn gezelschap. Mijn zoon en ik hadden afgesproken waar ik hem later zou oppikken. Maar toen ik later richting Maas trok was er geen zoon meer te bespeuren...

Shit, wat nu gedaan. Hoe begin ik hier te zoeken, zonder de goegemeente te alarmeren? Hoe kan het dat de omstaandersters niets zagen? Hoe zeg ik dat tegen zijn moeder? Kijken en lopen. Of was het lopen en kijken? Zweet, hoop en wanhoop. Ik besluit terug te keren naar de plaats waar we voor het laatst samen waren. Ik zie een samenscholing (van voorbeeldige leerlingen zal later blijken). Hoop en woede. Ik herken het gekrijs. Opluchting en woede. Tientallen mensen houden mijn zoon met overweldigend veel fysiek geweld staande. De groep bestaat bijna exclusief uit vrouwen en één voorbeeldig haantje (zichtbaar

19

Wij daartussen? Het mag duidelijk zijn dat de dwingende tweedeling 'man/vrouw' (cfr. volwassene/kind of nog: mens/dier), heel wat eigenheid in de weg staat. Dat begint al eens vrij letterlijk bij de geboorte, als de schaar wordt boven gehaald om de geslachtsbepaling een handje te helpen. Daarnaast lijkt het ons ook duidelijk dat niet iedereen met een baarmoeder rondloopt en dat het risico op baarmoederhalskanker niet bij iedereen even groot is. Dat er nu net meer geld gaat naar typisch 'mannelijke' aandoeningen dan naar 'vrouwelijke' lijkt mij niet onlogisch in een patriarchale samenleving. In een patriarchale samenleving zal men verder eigenschappen en waarden toekennen aan enerzijds volwassen mannen en anderzijds aan vrouwen en kinderen (bij uitbreiding ook aan andere mannelijke en vrouwelijke dieren, zeker daar waar men hun status van een passief gebruiksvoorwerp wil onderbouwen), waarbij die tweede groep waarden en eigenschappen veelal minder hoog aangeschreven staan dan de mannelijke (rationaliteit, vooruitgang, competitiviteit, cultuur...). Die "men", dat zijn (bijna uitsluitend) gerespecteerde wetenschappers met een lul. Het één verklaart misschien een beetje het andere...

Een andere vaststelling; het is niet omdat er sprake is van een sociale constructie dat we er zomaar abstractie van kunnen maken. Wel integendeel, ze geven de werkelijkheid vorm. Het feit dat een sociale constructie (op min of meer dwingende wijze) vorm gaat geven aan onze interacties, gaat niet alleen op voor de man/vrouwverhouding. Ook de relatie die ik heb met één van de mensen waar ik het meest van hou, wordt mede bepaald door het feit dat ik zijn vader ben en hij mijn zoon is. U leest het goed 'mijn' zoon. Ik heb er ooit eens een punt van gemaakt dat de kater met wie ik een bijzondere band had en al jaren samenleefde niet 'van mij' was. Sindsdien heb ik er geen nieuws meer van... Mijn zoon heeft daarnaast ook een moeder. En de rol van de moeder (zorg en opvoeding) is in een patriarchale samenleving fundamenteel anders dan die van de vader (de hogere autoriteit). Tot slot is er nog de complexe relatie tussen ouders onderling. Wat als de hogere autoriteit bedankt voor de job? Wat als de opvoeding bewust verwaarloosd wordt? Moeders en vaders zullen in verschillende mate aangesproken worden op een falende opvoeding. Zo kan ik nog wel even doorgaan, maar ik wil mijn verhaal kwijt. Toch nog één ding, mijn zoon is 'minderjarig'. Vijf om exact te zijn. Ik geef het gewoon even mee, want uiteindelijk was hij het grootste slachtoffer van wat ons overkwam. Het is zelfs zo dat niets zou gelopen zijn zoals het gelopen is als hij 'volwassen' of op z'n minst ouder zou geweest zijn. En zie, de kracht van culturele constructies, wie zijn kleine niet permanent aan de ketting legt, is een crimineel (ook letterlijk!). Er is steeds minder ruimte voor jongeren en we zien het niet eens. *L'enfant-roi* hoor ik criticasters roepen. Wie, waar, hoe? En hebben die dan een gouden ketting?

Eindelijk. Terug naar La Batte. Neen, nog even dit; het is duidelijk dat er zowel mannen als vrouwen zijn, zowel ouders als kinderen, die zich met veel overtuiging en een schijnbare voldoening in de rollen die het patriarchaat ons oplegt, wentelen. Want het patriarchaat is geen veelarmig monster dat ergens van bo-

Kom op voor vlaanderen

OOK BEELDEN GEZIEN van de slotshow van Morels aangekondigde dood? Aandoenlijk, niet? Bon, alles was dan ook in gereedheid gebracht om u en mij mee over de lijn te trekken. Niemand was verplicht om het wel en wee van de door kanker getroffen nationaliste dagelijks te volgen, tenslotte moest je daarvoor toch nog altijd Het Laatste Nieuws ter hand nemen. Ook aan haar pathetisch optreden -met hoofddoek!- tijdens het verkiezingscongres van de vlaamsche fascistenes, haar vechtscheiding en affaire met Frank Vanhecke (vlaamsch belang), haar autobiografie -moet heus wel bestaan-, haar partijpolitiek opportunisme, haar strijd om de teugels van de fascistische partij,... kon je nog ontsnappen. Bij de slotshow was er echter geen ontsnappen aan; het werd de radio, de kranten, de tv,... dagenlang, pagina's lang, één groot eerbetoon. Vlaanderen zou één zijn in de innige deelneming met het verlies van één van de raspaardjes van de vlaamsche politiek. Morel was bovenal vlaamsche en pas in tweede instantie raciste, fasciste, ...

Versta me niet verkeerd: ik hoef niets van België, maar ook niet van Vlaanderen. Het nationalisme wint zowat overal aan aanhang. Alles kan erdoor. Allez, we laten eerst vadsige Bart (zie vadsige politiciers (II)) door -we moeten wel- en de rest volgt -we willen wel-. One happy family. Euh, neen dank u! De natie is altijd een historisch traceerbare leugen. De familie ook, denk ik uw denken. Ik zou niet durven... Zonder twijfel voer voor een latere gelegenheid, terug naar de leugen die ons hier interesseert. Vlaanderen en de vlaamsche natievorming. « Vlaanderen barst! ». Het cordon! Dat is geen cor-

don sanitaire, maar een cordon alimentaire. Vlaamsch blok-standpunten die een aantal jaar geleden nog goed waren voor een cordon sanitaire, vergelijkingen met mestkevers en kanker, hebben het intussen gemaakt tot beleidsopties. Ook het taaltje dat vandaag gesproken wordt in de media, de denktanks, de democratische partijen, de wetenschappelijke onderzoeken,... als het migrantenes, vluchtelingenes, wallonië, werklozenes, veiligheid,... betreft, lijkt dit verdacht fel op het eerder uitgespuwde rechtse gebrabbel van het blok/belang. De kruisbestuiving heeft om evidente redenen niet gezorgd voor de verwijdering van het gezwel. Alleen blijken de uitzaaiingen nu plots goedaardig te zijn. Blijkt later dan, dat het toch kwaadaardig was en alles verkeerd uitdraaide, dan hebben we -de happy family- gewoon een foute diagnose gekregen. En twijfel niet, ook dan zullen er mensen opstaan die zullen beweren dat het project in den beginne -en hier en daar zelfs tijdens haar uitwerking- zeker goedaardig was.

Voor de verwarring totaal is en we het allemaal niet meer weten; sommige dingen zijn wat de kwakzalversters van de nieuwsdienst, de kabinetten, de lobbykamer,... ook mogen beweren onomstotelijk kwaadaardig. Kwaadaardig was bijvoorbeeld het gezwel van Marie-Rose Morel, Marie-Rose zelf en meer nog de berichtgeving over beiden. Wat het gezwel en de persoon betreft beroep ik mij op mijn zwijgrecht. Ge moogt daar sowieso geen kwaad woord over zeggen en ik kan met de beste wil van de wereld niets goeds kwijt over kanker, laat staan over Morel... Blijft dus de farce rond Morels dood die de vlaamsche media ons hebben voor-

geschoteld.

Beeldvorming en natievorming, ze gaan hand in hand. Het lijkt erop dat de discussies rond een nieuwe staatsvorming enkel in mineur kunnen eindigen. Too little, too late. Voor de nationalistes aan beide kanten van de taalgrens zeker. Zij die het roer in handen zullen hebben zullen wijzen op de verdiensten. Las ik niet ergens dat het politieke bedrijf een vadsige bezigheid is... Terwijl de partijvoorzittersters aan de onderhandelingstafel er niet uitraken, hebben de media echter niet stilgezeten. Velen in de kieskring vlaanderen hebben eerst maandenlang afgestemd op Bart Dewever, alvorens op hem te stemmen. Bart was voor

8 velen eerst een bekende vlaming en dan pas een bekende vlaamsche politiekeer. Met alle mogelijke sauzen werd en wordt hij



opgediend. Tel daarbij de professoren en de opiniemakersters die na de onafwendbaarheid van de “verdere liberalisering van de markt”, nu de onafwendbaarheid van de “grotere vlaamsche autonomie” komen verkondigen. En dan heb je in vlaanderen (ha, toch!?) nog zoiets als bv’s (bekende vlamingen) en die kunnen het soms ook niet laten om zich geroepen te voelen zich uit te spreken. De symboliek. Ik was bijna de symboliek vergeten. Vroeger had je de BRT, later de BRTN en nog later de VRT. Met de hoofdletter V van vlaanderen en met ÉÉN als belangrijkste familiezender. De vlaamsche media slikken vlaanderen, ademen vlaanderen, denken vlaanderen, promoten vlaanderen, ontwikkelen vlaanderen,... Niet alleen, maar dat zei ik al. De media zijn de laatste jaren wel steeds meer, steeds actiever en met een steeds grotere eensgezindheid

vorm gaan geven aan vlaanderen. Vlaanderen is één. Wie nog wat twijfels heeft en graag wat meer duiding had, kan terecht bij... canvas.

Wat is hier dan zo problematisch aan? Niets... De Laatste Show dan maar. Zag u ze daar? De Wever, Delcroix, Bracke en Morel? Het roerde de eerste tot tranen dat de laatste zich nooit meer zou roeren. Of hij tijdens de begrafenis van Karel Dillen (stichter - voorzitter voor het leven van het blok) ook een traantje heeft moeten wegpinken weet ik niet meer, maar De Wever is er altijd als het tijd is om afscheid te nemen van mensen die iets betekend hebben voor de opbouw van vlaanderen.

De Wever en Morel waren de laatste jaren nochtans niet meer de beste maatjes, en dat is eufemistisch uitgedrukt. Vadsige rechtse zakken, een lijk en de verzamelde vlaamsche media. Waarom moet ik nu spontaan denken aan lijkpikkerij? « Ik niet! », roept Delcroix. « Ik zeker niet! », roept Dewinter. « Ik eis excuses! », roept De Wever. Volgden nog; de hele meute weldenkende vlaamsche journalistes en politiekeersters. Mij liet Morel al altijd koud, ik meen begrepen te hebben dat dat nu wederzijds is. Einde story.

Ander shot, zelfde farce. Mega Mindy -zeer populair bij jongeren, flik, superheld, studio 100, Ketnet, voor het goede, tegen het kwade- zingt uit het repertoire van een icoon van de vlaamsche muziek dat op jonge leeftijd aan kanker stierf (Ann Christy) in een drukbijgewoonde uitvaartplechtigheid. Een innig beeld uit de vlaamsche media die dagenlang stil stonden bij de dood van Marie-Rose. Alsof al de rest er even niet meer toe doet, nog alleen vlaanderen. De vlaming en



TWEE TEGEN ALLEN?

Verhalen uit een dagelijkse strijd...



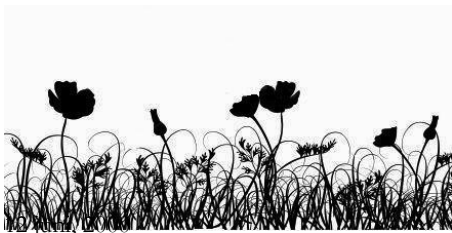
De regen valt met bakken uit de lucht. Wars van alle communautaire tegenstellingen die in partijpolitieke kringen en in de media gecultiveerd worden, liggen delen van vlaanderen én wallonië onder water. Luik blijft -voor de verandering-gespaard en dus zakken naar wekelijkse gewoonte ook deze zondag enkele honderden nederlanders, Duitsers, limburgers en locals af naar La Batte. We vergeten de stortbuien en zoomen even in op wat een fijne uitstap had moeten worden. Een uitstapje met mijn oudste zoon...

Aanvankelijk wilde ik u het gebeurde gewoon voorleggen, zonder al te veel duiding: ik was overtuigd van het feit dat sommige beelden geen woorden behoeven, dat beelden zelfs aan kracht kunnen verliezen of verkracht kunnen worden door het discours. Ik deed intussen links en rechts mijn verhaal, maar de verwachte verontwaardiging bleef uit. We -mijn zoon en ik- stootten op een muur van (letterlijk) onbegrip. Wat ons overkomen was bleek niet te vatten zonder een duidelijke explicitering van de vele sociale constructies die erop inspeelden. Dat ook dan nog de verontwaardiging veelal achterwege bleef, heeft wellicht meer te maken met een onwil om het kader waarin we ons dagelijks bewegen fundamenteel in vraag te stellen, dan met een niet begrijpen.

Voor ik dus verslag uitbreng van ons uitstapje, wil ik even stilstaan bij het patriarchale kader* dat zin geeft aan een anders totaal onzinnig voorval. Er is een heropleving van de sociobiologie (het verklaren van sociale gedragingen aan de hand van de biologie). Mannen en vrouwen zitten volgens deze theorie om redenen van (een eeuwenlange onderscheiden) ontwikkeling en de drang om (als menselijke soort) voort te bestaan totaal anders in elkaar. De twee belangrijkste stichtende fabeltjes in deze zijn ‘de man is een geboren jager’ en de mens is van oorsprong een ‘jager-verzamelaar’. Dat verzamelen was een vrouwelijke bezigheid en van ondergeschikt belang, zo weten de overwegend mannelijke historici en biologen ons te voor te houden. Als het voortbestaan van de menselijke soort echt had afgehangen van de jacht, dan was u dit nu niet aan het lezen... Anderen wijzen er dan weer op dat de concepten ‘man’ en ‘vrouw’ sociale (of culturele) constructies zijn. Zij gaan soms zozeer de nadruk leggen op het feit dat het patriarchaat ons allemaal, mannen én vrouwen, in zijn greep heeft, dat je je kunt afvragen waarom ze niet van een matriarchaat spreken. Als ze er sowieso nog over spreken... nu het kapitaal alles is gaan omvatten. Nog anderen zien overal tekenen van de vervrouwelijking van de maatschappij. We zouden stilaan meer en meer onder het juk van vrouwelijke waarden (zie lager) leven.

veel zal verkopen, zo hoeft u geen geld meer te vragen aan zij die er geen hebben. Ik hoop dat m'n brief u goed bereikt.

Ernestine Chasseboeuf



Ernestine Chasseboeuf
49320 Coutures

Aan Mijnheer Jonquet,

Mijnheer,

Alle andere schrijvers spreken me aan met 'Beste mevrouw' of 'Beste Ernestine' en u 'Ernestine' zondermeer, dat is op het randje; het is eraan te merken dat ik u op de juiste plaats gekieteld heb. 't Is zoals Bernard Clavel, die kwam af met 'Madame', ik heb hem waarschijnlijk op z'n paard gekregen, met de verwijzingen naar z'n bakkersverleden. Het gaat me niet om eender wat, het gaat 'em hierom: ik ben een oudje en daar ben ik niet trots op, maar op die negentig jaar heb ik toch wel iets opgestoken. Ik weet best wel dat alles niet zwart-wit is, zoals u zegt, de priesters-ingewaad aan de ene en de tennisspeelsters aan de andere kant. U stelt het als volgt voor: de vriendelijke, vrijgeve linkse mensen aan de ene kant en de stoute kapitalisten aan de andere kant. Maar het zou een vergissing zijn de dingen op die manier te zien: het is overduidelijk dat er kwaadwillige en weinig vrijgeve linkse mensen zijn, maar daar hebben we het wat moeilijk mee. Ik dank u voor de verwijzing naar *Le Monde*, in heel kleine lettertjes, ongetwijfeld verdenkt u me ervan geen bril te dragen en enkel de grote titels te lezen van *Gala* en *Voici. l'Echelon international* heb ik niet gelezen, maar let op, want internationale tijd-

schriften zijn er bij de vleet, zelfs genummerd, maar degenen die ze nu vooraan plaatsen zijn de kapitalistische tijdschriften, dus kijk maar uit. En het is waar dat er heel wat dingen zijn die ons, het kleine volkje, ontgaan, maar wij zijn wel de lezers en als wij u niet meer lezen, kan u terug naar uw lerarensjerp. Dat heb ik gelezen in *Point de Vue*.

U speelt met kwade trouw en da's niet eerlijk, gratis cinema op de dag van de première, dat heeft niets te maken met de tweewekelijkse ontleningstermijn van een boek dat al betaald is door de bibliotheek. Hetzelfde voor de muziek. Het is duidelijk dat het u afgunstig maakt: één boek verkopen en er een heel leven lang aan verdienen, wat een geluk. 't Is zoals de loodgieter: als iedereen die zich baadt in een door hem geïnstalleerd bad 100 frank betaalt, is hij er vandoor naar Honolulu en wordt het nog moeilijker om je toilet te laten ontstoppen. Sorry voor de vergelijking met de loodgieter, maar u bent begonnen; hij heeft eelt op de handen en heeft niet de tijd om petitie te zetten voor onnozelheden.

Wat de huisbazin betreft, ik heb nog steeds niet de middelen om die te betalen en als ik mijn rente aan de Loto wil uitgeven, vraag ik me af wie u bent om me de les te komen spellen. Ik laat u, terzijde, even weten dat de openbare bibliotheken nu al niet gratis zijn en zelfs al te duur zijn voor sommige mensen, maar dat zijn ongetwijfeld mensen met wie u niet langer omgaat, sinds u geen affiches meer plakt.

Als nadenken op een of andere manier verrijkend is, geldt dat zeker voor u, vermits u er boeken van maakt; voor mij gaat die vlieger niet op: wanneer ik nadenk, komen er enkel brieven van en dat kost me drie frank, het papier en de enveloppe niet meegerekend. Voeg de volgende keer dus een gezegelde enveloppe bij uw brief. In de hoop dat mijn brief u goed bereikt.

Ernestine Chasseboeuf

zijn/haar verdriet. Niets vlaamsch belang, niets revolte links en overstroming rechts. Nog alleen collectieve rouw. Dissonante stemmen worden hier niet aanvaard.

Toen een RTBF-journalist in een item over dezelfde plechtigheid terecht zijn verwondering uitte over het eerbetoon dat Morel postuum te beurt viel, kreeg die de hele vlaamsche goegemeente over zich heen. Hij en bij uitbreiding alle walen. Die reportage was een mengeling van een terechte verontwaardiging en een nationalistische tegenzet. De vlamming werd er net niet neergezet als een fascist. Dat gebeurt wel vaker bij de RTBF, wellicht helpt dat om Degrelle te vergeten... Als reactie op die kritische uitval titelde Het Laatste Nieuws "Walen maken misbruik van dood Morel". Waarop De Wever enkel moest zeggen "zo zie je weer maar eens dat wij in twee totaal verschillende landen leven". Waarop ze dat in de verschillende media enkel maar konden bevestigen. Enzovoort... Intussen vergeten een heleboel mensen in vlaanderen waarvoor Morel partijpolitiek eigenlijk stond, versterkt het wijgevoel in vlaanderen en vergroot de afkeer voor de walen en "een bepaald wallonië".

Kanker. Iedereen moet respect tonen voor de dood van een 38-jarige vrouw en medeleven met haar twee kinderen die achterblijven. Nog een geluk dat we de vijf-, zes- en zevenendertigjarigen er niet bij hoeven te nemen, of de kinderen die met drie of meer, of alleen achterblijven. En dat we het beperkt houden tot kanker... Overigens, waarom mogen katholieke fundamentalisten aids wel als een immanente gerechtigheid uitleggen, maar fundamentalisten die allah aanhangen de kanker van Marie-Rose niet? En als er al zoiets zou bestaan als immanente gerechtigheid, wat doen al die fundamentalistenes dan nog op deze aardkloot? Blijft de vraag dus wat je fundamen-

talistenes genre Morel, Léonard en Sharia for Belgium zoal kunt toewensen? Zeker geen kanker, want dat wens je niemand toe, declameren de bewakersters van de moraal en de goede smaak. Wat hadden de heren en dames journalistenes dan wel in gedachten? Een besmettelijke ziekte?

Binnen enkele weken is het "kom op tegen kanker", één van de zovele gelegenheden waarbij heel vlaanderen gemobiliseerd wordt. Een gelegenheid om zich als vlamming te uiten en te demarqueren. Dat is echter bijzaak, mooi meegenomen, maar bijzaak. Bij de kanker van Morel is dat hoofdzaak geworden. De slotshow had dan ook perfect "kom op voor vlaanderen" kunnen heten. Ik ga alvast twee keer nadenken voor ik nog eens een raspaardje uit de vlaamsche stal dood wens. Wat gaan de vlaamsche media de trouwe kijkersters, lezersters en luisteraarsters voorschotelen als Dewinter of De Wever morgen blijken te lijden aan een slepende ziekte? Ik durf mij er niets bij voor te stellen...



DE ZONDAAR

Hij speelde met de schuwe lichaamsdelen,
Die voor de voortplanting zijn ingesteld,
Eén of twee keer, - een onaanzienlijk strelen:
Reeds werd er bij zijn vader aangebeeld.

Toen heeft men hem twee uren lang gekweld -
Leraar en vader - met de droevig vele
Voorbeelden van een straffend godsgeweld:
Tering en blindheid en and're nadelen. -

Men vond hem echter in die sloot nog gaaf.
De klas rouwde, de leraar schudde braaf
Het hoofd, en heeft ons vragen afgeweerd. -
Waarom hebben wij niet, wij laffe honden,
Hem die als wraakengel was uitgezonden
Met zwarte inktpotscherven gecastreerd?

S. Vestdijk

10



Verkrachtingen en aanrandingen in de kerk? Zeg niet dat we u niet verwittigd hebben... (affiche van het Sociaal Centrum tegen de bouwaanvraag van het Opus Dei voor Villa Skwattus Dei, 2003)

Ernestine Chasseboeuf - een oudje trekt van leer tegen het leengeld in de bibliotheken

17 mei, 2000

Ernestine Chasseboeuf
49320 Coutures

Aan mijnheer Michel Ragon
Schrijver van het volk

Mijnheer,

Via Jules Mougin, die me enkele boeken van u geleend heeft, ken ik u een beetje. La mémoire des vaincus en verhalen in die trand. Georges et Louise vond ik niet zo goed. Wat kan het ons schelen dat Georges Clemenceau en Louise Michel al dan niet het bed deelden? Zolang ze hun voorzorgen namen... Dus ik schrijf u niet daarom, maar wel naar aanleiding van de petitie die u getekend heeft om de armen te doen betalen in de bibliotheken. Ik begrijp niet hoe u zoiets heeft kunnen doen. Langs de ene kant schrijft u boeken over de arbeiders, maar tegelijkertijd neemt u hen honderd frank uit handen.

U die voor de handenarbeid bent, zeg me eens waarom we, telkens wanneer we uw boeken openen, zouden moeten betalen? De timmerman die een deur gemaakt heeft vraagt toch ook geen vijf franc telkens wanneer men ze opendoet. Hij heeft z'n werk gedaan, werd betaald en daarmee basta. Als ze niet goed werkt, komt hij ze bovendien gratis herstellen, terwijl als er bij u schrijffouten in het boek staan we die nog zelf moeten verbeteren.

Waarschijnlijk heeft u er gewoon niet bij nagedacht, dus denk er nog eens goed over na en schrijf me snel om me te zeggen dat het u spijt. Dat zou me plezier doen.

Ik zal uw schilderijen gaan bekijken in La Roche-sur-Yon. Ik zou me er ook willen aanzetten, want ik begin het gerijm van de poëzie een beetje beu te worden. Ik hoop dat u er

Ernestine Chasseboeuf is ondanks haar negentig jaar en haar slechte benen een meer dan regelmatig bezoeker van de bibliobus. Om de zoveel dagen doet die haar dorpje Coutures in Maine-et-Loire aan en dan stelt Ernestine steeds weer een boeketje meesterwerkjes samen. Regelmatig levert ze ook zelf haar bijdrage aan het aanbod met één van die boeken die ze te graag gelezen heeft om ze niet te delen.

In 1999 stelt het Franse ministerie van Cultuur echter een vast leengeld voor. Verschillende uitgevers springen op de ministerkear en raden hun schrijvers aan een lijst te ondertekenen die het uitlenen van hun boeken verbiedt, zolang er geen leengeld voor betaald wordt. Op die manier wordt het belang van de uitgevers tussen schrijvers en lezers ingeworpen, als een afgekloven bot.

Wanneer dit nieuws Ernestine ter ore komt, kruipt ze in haar vlijmscherpe pen en schrijft de 280 schrijvers aan die de lijst ondertekenden. We geven je twee brieven mee. Omdat haar weerbarstigheid zo hartverscheurend is. Omdat ze toont dat elke toegeving er eentje teveel is en geen enkel 'nee!' dus vergeefs is. Omdat ze, onder haar voorschort, een ongelooflijk literair talent verbergt.



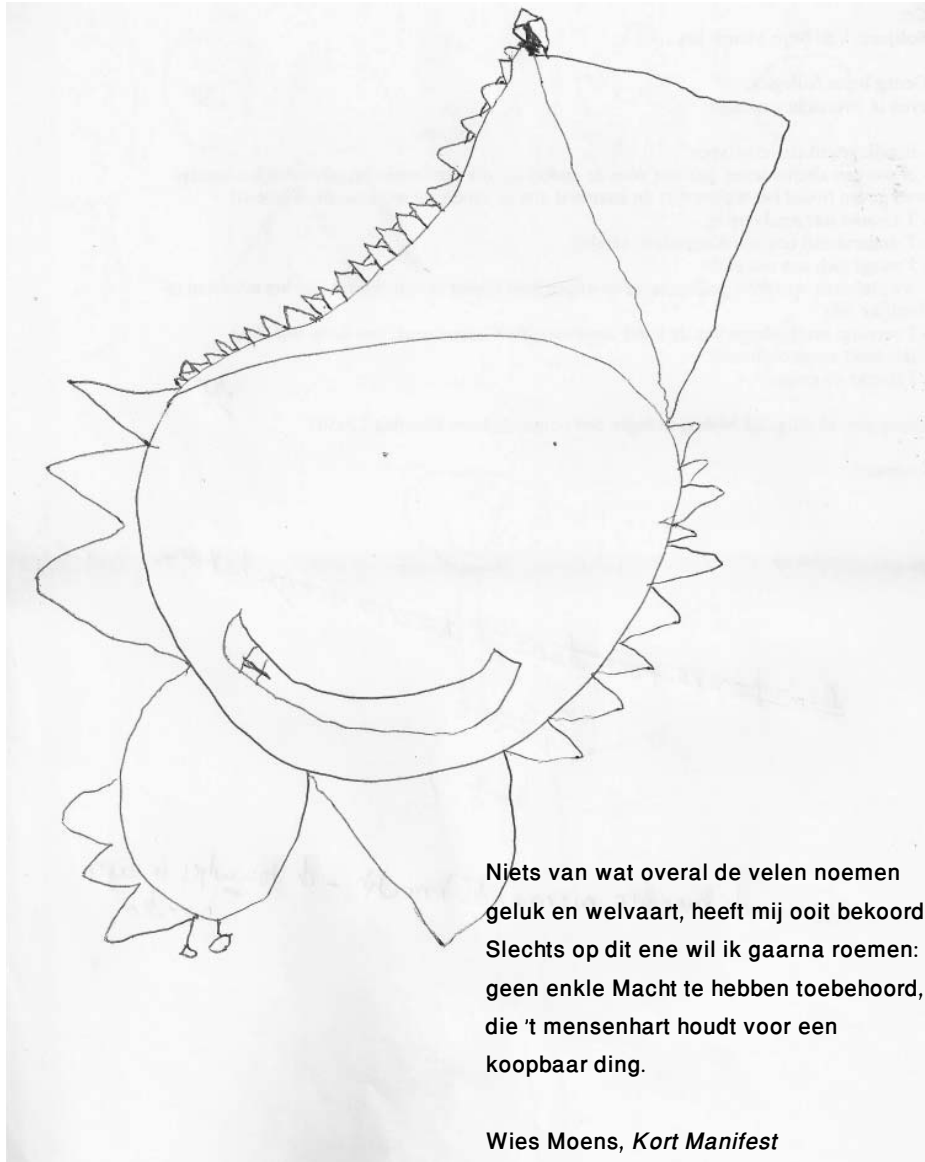
15

om handen hebben...

Als De Wever al een voorbeeld is, dan toch eentje van hoe het niet moet. Ik denk zelfs, van hoe het niet kan... zonder de volle steun van de vleeslobby. Foei, dat doe je toch niet, mensen pakken op hun voorkomen. Ze zouden het misschien zelf wat bescheidener

mogen houden... Maar wat je mijns inziens zeker niet doet, is je wentelen in de rol van opper-Calimero, vol zijn van jezelf en dagelijks een aanval uitvoeren op mijn eetlust! Die man wil dan de vlamming en vlaanderen vorm geven. Naar zijn gelijkens? Voor mij moet je alvast geen bord voorzien.

14



**Niets van wat overal de velen noemen
geluk en welvaart, heeft mij ooit bekoord.
Slechts op dit ene wil ik gaarna roemen:
geen enkle Macht te hebben toebehoord,
die 't mensenhart houdt voor een
koopbaar ding.**

Wies Moens, Kort Manifest

Vadsige politiekers (II)

Vadsig <bn.; ~heid> 0.1 dik en traag.

Als je meer dan 220 dagen nodig hebt om tot de vaststelling te komen dat je geen regering kunt vormen dan ben je, volgens de geldende normen, traag. Als men moeilijk om je heen kan dan ben je dik. Traag en dik... We kunnen dus aannemen dat net bewezen is dat wie Bart De Wever zomaar een politicus noemt, de man tekort doet. Beter is hem vanaf heden aan te spreken met de titel « vadsige politieker ». De Wever kan gerust dé vadsige politieker van het moment genoemd worden. Sommigen zullen nu denken « negatieve reclame is ook reclame » en dat dergelijke platitudes De Wever dus enkel kunnen versterken. Het zal mij worst wezen. Shit, hij is er mee gaan lopen, de gulzigaard... Dacht u nu echt dat ik serieus ging doen over iemand die zichzelf zo zeer au sérieux neemt dat hij aan één -dit-heb-ik-niet-verdiend-vertoning genoeg heeft om Calimero voor eens en altijd onlosmakelijk te koppelen aan het zo pijnlijke beeld van een plofkicken. Een plofkicken, is een McDonalds (voor deze zouden we wel graag een royalty ontvangen)-kip die als ze niet tegengehouden wordt zichzelf doodfret. Wiens schuld? Niet die van de kip alvast. Onschuld verkoopt niet; terug naar De Wever dan maar. Wat hebben De Wever en de plofkip gemeen? Behalve het veelvraat-gen en hun voorkomen? De walging die ze beiden bij me oproepen! Voor ik hier mijn gal uitbraak, wil ik toch twee dingen even duidelijk maken. Ik onderschat u niet, overschat u mij niet en onderschat uw medelezersters niet. U zou nooit voor De Wever stemmen. Wij -uw medelezersters en ik- zouden ook nooit stemmen. Over dus naar verduidelijking nummer twee. De « (II) » in de titel

doet vermoeden dat er een « (I) » geweest is. Die eerste aanklacht heette echter gewoon « vadsige politiekers » zonder « (I) », want in dergelijke gevallen hoop je dat er nooit een « (II) » zal zijn. Bij De Morgen (liever geen royaltie voor deze, of dacht u dat geld voor ons geen geur heeft) vond men die eerste bijdrage er trouwens dik over. Wat er écht dik over was, was -zoals wel vaker in zo>n geval- de bijdrage van de lokale politicus die gevisieerd werd. Onverteerbaar dik; er komt een walging op, je maag begint zich te keren en het zuur wordt letter na letter, verschijning na verschijning naar boven gestuwd. In het geval De Wever is één en ander soms nog zo moeilijk in te houden, dat ik mij steeds meer ben gaan inbeelden dat ik met mijn hoofd boven een wc-pot hang telkens ik zijn smoelwerk zie.

Toch even vermelden: « ik heb niets persoonlijk tegen dikke mensen ». Het tegendeel beweren zou nogal dom zijn, er zijn immers weinig afwijkingen die zo oververteenwoordigd zijn in de hoogste regionen van de consumptiemaatschappij. Neen serieus, mijn ambitie reikt nauwelijks verder dan het einde van dit stuk en of mensen een maatje meer, minder, groter, kleiner of verkeerd hebben kan mij veelal gestolen worden. Ik heb dus echt helemaal niets tegen dikke mensen! Of ... bijna ... Want het moet ook voor mij leuk blijven. En dat lijkt mij nu niet meteen een hoofdbekommernis te zijn van die vadsige politiekers. Politici zijn vaak komisch, maar nooit leuk! Wat wel leuk is, is dankbaar gebruik maken van het feit dat de meeste vadsige politiekers « hunne fysiek niet echt meehebben ». « Het is het innerlijke dat telt en niet het uiterlijk! », alzo sprak Jeff

11

Hoeyberghs. Dat is het net! Het uiterlijk van de meeste leden van dit bijna exclusieve herenclubje (sorry, ik wil niemand uitsluiten, maar de Lizins, de Vogels, ... te dunnekes) geeft zo vattend uitdrukking aan de walging dat hun innerlijk oproept. Lokale potentaten, vetbetaalde eersteklasse strooplikkers, bekende of minder bekende cumulards van zitpenningen en postjes in de raden van bestuur, ongegeneerde arrogante bullebakken, vadsige politiekers, ... Stuk voor stuk ideale kandidatenes voor een welgemikte taart. Ten eerste dat zie je en ten tweede wat moet je er anders mee. Moeten? Niks, maar dat taarten hoeft van mij zeker geen einddoel te zijn... Ik heb overigens ook niets tegen trage mensen, maar wel tegen dogma's. Bent u niet meer mee? Neemt u gerust de tijd...

Plichtsbef. De nominaties. Net niet genomineerd is Bart Somers. Behalve voor een lokale selectie of een lokaal taartje komt die voor niet veel meer in aanmerking. Bart -ik-zit-mijn-termijn-uit,-tenzij-ze-me-nodig-hebben-als-president-Somers heeft zijn kans verkeken. Die jassendraaijer weet zelf ook -althans dat hoop ik toch, mocht hij nu meegelezen- dat hij het beste al gehad heeft. Er was zeker meer uit te halen, maar mij hoor je daar niet over klagen. Iemand die wel de nominaties haalde, en meteen ook verraste met een laatste verwoede poging

om de hoofdvogel alsnog op zijn bord te krijgen is Barts partijgenoot Jan Jambon. Je mag dan nog honderd keren « Jan Jambon » zeggen, voor een aanzienlijk deel van de wereldbevolking blijft dat toch « Jean Jambon ». Jan Ham voor zij



die alleen zweren bij het dietsch. Vette Ham in casus! Toen Jan Ham nog eens in beeld kon kruipen naast De Wever, weerklonk een spontane « Allei, doëne is uek fameis ongekoume. » (oftewel « Die is ook niet een beetje verdikt. ») in de huiskamers. Dat is wat we kunnen noemen een duidelijk gedragen kandidatuur. Gewikt en gewogen, maar te licht bevonden. Mooi, maar het is hier geen Miss of Mister-verkiezing, er mag nog wat meer inhoud gegeven worden aan die vorm. Een vorm die er trouwens duidelijk klaar voor is...

Laatste genomineerde naast vette Ham en winnaar De Wever, is Jean-Luc Dehaene. Jean-Luc geeft de vadsigheid die hier centraal staat beter dan eender wie vorm. Het gaat om een politieker (« politiek geslacht ») die meer dan gemiddeld met zijn poten in de pot heeft gezeten en blijft zitten. Blijven zitten, dat is ook wat zijn dokters hem intussen adviseren. Vanuit zijn comfortabele zitjes (-jes?) heeft hij het steeds op zich genomen om de graaicultuur op plastische wijze te belichamen. Of hij hierbij ooit iets illegaals heeft gedaan? Dat moet je aan hem zelf vragen want hij ging -en gaat nog in de vele bestuursraden en dergelijke- daarover. Hij ging en gaat over veel. Naar het schijnt is zelfs zijn vrouw daartoe speciaal voorzien... Bon, ik wil alvast niet in de buurt

zijn als die twee beslissen om samen wat stoom af te laten. Of erger; als ze hun laatste adem uitblazen. Wie gaat dat opruimen? Maar één ding moet je de boeddha onder de graaiers nageven, hij pakt

de problemen op z'n minst aan als ze zich stellen. De loodgieter wordt hij genoemd. Ja, die kan ook tellen. In volle dioxine-crisis speelt hij fier nóg een kip naar binnen. Maar één besmette kiek in zo'n massa, dat heet gewoon homeopathie. Hij blijft dus zonder blozen van besparings- naar afslankingsplan gaan en van persoonlijke bonus naar persoonlijke bonus. Al eens gedacht aan een persoonlijk afslankingsplan? Zou anders wel een serieuze besparing betekenen...

De man die het vaderland zo vaak deponeerde, moet nu de duimen leggen voor de mogelijke doodgraver ervan. Stammentwist, het is niet aan mij besteed. Als Bart het hier haalt van een zwaargewicht als Jean-Luc dan heeft die dat vooral te danken aan zijn status van bv (bekende vlamming). Bart is alomtegenwoordig in de media. Ook verkiest hij al eens een optreden in een amusementsprogramma boven de confrontatie in een duidingsprogramma. De media plooiën zich wel naar de grillen van de man die zij zelf groot maakten. De relatie tussen de media en de bv's is een wankele evenwichtsoefening. Het is nemen en geven, maken en kraken. Dat heeft Tommeke Boonen bijvoorbeeld tot eigen scha en schande kunnen ervaren. Het is niet omdat je zowat de snelste benen van het peloton hebt dat je zomaar met je neus in het poeder mag gaan zitten. Bv's hebben een voorbeeldfunctie heet dat dan. En hier wringt het schoentje, want er is niks schokkends aan een vadsige politieker. Integendeel het politieke bedrijf is een vadsige bezigheid op zich. Waar zijn de kritische vlaamsche journalistenes echter als Bart -de bv!- het beeld bepaalt? Want het is toch niet omdat je je been al lang niet meer over het zadel krijgt, dat het er helemaal niet meer toe doet. Bart is veel te vet, oeverloos verzadigd; afvoeren dat model! Het zal niet makkelijk zijn, maar bij Sea Shepherd kennen ze wel wat japanners die niet meer veel

